

International Academy of Science and Higher Education
London, Great Britain
International Scientific Analytical Project

HISTORICAL PROJECTION AND MODERN INTERPRETATION OF THE SUBSTANCE AND FORM OF HUMAN ACTIVITY, CREATIVITY AND AESTHETICS ISSUES

Materials digest of the XXXIII International Research and Practice Conference and the III stage of the Championship in culturology, art history, architecture and construction sciences, the II stage of the Championship in historical sciences. [London, October 11 - October 16, 2012]

2012

**«HISTORICAL PROJECTION AND MODERN INTERPRETATION OF THE SUBSTANCE
AND FORM OF HUMAN ACTIVITY, CREATIVITY AND AESTHETICS ISSUES»**

Materials digest of the XXXIII International Research and Practice Conference
and the III stage of the Championship in culturology, art history, architecture and construction sciences, the II stage of the
Championship in historical sciences.
(London, October 11 - October 16, 2012)

**The event was carried out in the framework of a preliminary program of the project
«World Championship, continental, national and regional championships on scientific analytics»
by International Academy of Science and Higher Education (London, UK)**

Chief editor – D-r of juridical sciences, professor, academician Pavlov V. V.

“Historical projection and modern interpretation of the substance and form of human activity, creativity and aesthetics issue”: materials digest of the XXXIII International Research and Practice Conference and the III stage of Research Analytics Championship in culturology, art history, architecture and construction sciences, the II stage of Research Analytics Championship in research analytics in historical sciences. (London, October 11 - October 16, 2012)/International Academy of Science and Higher Education; Organizing Committee: T. Morgan (Chairman), B. Zhytnigor, S. Godvint, A. Tim, S. Serdechny, L. Streiker, H. Osad, I. Snellman, K. Odros, M. Stojkovic , P. Kishinevsky, H. Blagoev – London: IASHE, 2012. - 118 p.)

In the digest original texts of scientific works by the participants of the XXXIII International Scientific and Practical Conferences and the III stage of the Championship in culturology, art history, architecture and construction sciences, the II stage of the Championship in historical sciences are presented.

ISBN 978-1-909137-10-3

Dear scholars and lovers of scientific creativity!

Man perceives feels, thinks, creates ... This short sequence contains a unique code of Homo sapiens, his internal focus on the resolution of actual problems of existence through creative thinking and transforming our reality. Outside world, existing independently of the presence of man, due to human factor is filled with various forms of matter (emotion, meaning, aspiration for change and improvement).

Humankind history is consistent of the ornate intricacies of feelings, ideas and creativity of outstanding personalities and human masses following them. The fight of talents and geniuses against conservatism, patriarchy and inferiority in every age begot the birth of creative innovations that, being bright and significant events, contributed to the formation of human history and the annals of human achievements.

Our history is spiritualized in itself. It has the concrete meaning and content because people always sought to thinking and creating filling their activities with feelings and emotions. At the same time our history would be meaningless, dull, faceless and mute if man was unable to turn the results of his creativity into material objects and art works aimed at the mass perception.

Thus, the work of art and culture, construction and architectural objects and language forms of displaying and transmission of information are not only a consequence of intellectual achievement, sensual emotion and creativity of people of all ages, but also carriers of data about the most significant stages of human activity.

Time, the chronology of events, ethics, aesthetics, creativity, material objects of historical information, works of art, construction projects, architectural masterpieces ... These entities seem to be very diverse. However, they are closely related in the historical process and in the context of social creativity, progress, as well as a witness of the events of the past and present.

This collection includes the papers presented at the XXXIII International Scientific and Practical Conference “Historical projection and contemporary interpretation of problems of forms and content of human activity, creativity and aesthetics”, the 2nd stage of championship in research analytics in various fields of history, and the 3rd stage of championship on art, culture, architecture and building science.

We sincerely thank all the authors represented in the collection of works for active participation in international scientific communications; we congratulate the winners of the championships in research analytics; we are looking forward to further participation of scientists in the «International scientific research project by IASHE», as well as their new ideas and scientific developments.

Sincerely yours and best wishes, -
October 21, 2012 London, UK

Head of IASHE International Projects Department
Thomas Morgan

National Research Analytics Championship

Azerbaijan
Kazakhstan
Lithuania
Russia
Ukraine

Open European-Asian Research Analytics Championship

Azerbaijan
Kazakhstan
Russia

International Scientific and Practical Conference

Finland
Kazakhstan
Russia
Ukraine

EXPERTS OF THE CHAMPIONSHIPS AND CONFERENCES

ADAM BLAKE (USA)

Stayer company, D.Sc.

GALINA PIMENOVA (RUSSIA)

Candidate of Technical Sciences, Associate Professor, Head of Department of Architecture.

Place of work: Ukhta state technical university.

Scope of scientific interests: architecture and construction, city planning, ecology of the environment.

JULIE SORELI (FRANCE)

Expert of National Association of Picture Galleries, D.

SEMEN ZHITNIGOR (USA - ISRAEL)

Doctor of Fine Arts, Professor, Honored Worker of Arts, Academician of the Ukrainian Academy of Sciences (Ukraine), Academician of the Academy of Social Progress and Creative activity (Ukraine), Academician of the IASHE (UK), stage director, script writer, journalist and writer.

Zhitnigor Semen Borisovich is the author of 44 scientific works, more than 20 fiction (including children's books) and nonfiction books, as well as a large number of articles, feuilletons, journalistic articles published in periodicals around the world.

At different times he worked as an actor and stage director in theaters and TV studios in Russia, Ukraine, Azerbaijan, Georgia, Kazakhstan, Moldova, working in a number of these countries as a head of theater groups.

Scope of scientific and professional interests: theater, cinema, literature, the general theory of culture, philosophy, sociology, psychology and political science.

TATYANA LUGOVAYA (UKRAINE)

Candidate of Art History, Associate Professor.

Place of work: Odessa national polytechnics university.

Scope of scientific interests: folklore, history of theater, history and theory of culture, innovative management of informational activity.

Tatyana Anatolievna is the author of more than 38 scientific articles and methodological materials.

РОЛЬ КОЗАЦТВА У ФОРМУВАННІ УКРАЇНСЬКОЇ МЕНТАЛЬНОСТІ ТА ЙОГО УСВІДОМЛЕННЯ В УКРАЇНСЬКОМУ ВЕРТЕПНОМУ ТЕАТРИ

Лугова Т.А., канд. мистецтвознавства, доцент
Одеський національний політехнічний університет, Україна

Учасник конференції,
Національної першості з наукової аналітики

Метою статті є спроба простежити еволюцію образу козака у контексті історії українського вертепу, центральним персонажем побутової частини якого був саме козак.

Ключові слова: козак, ментальність, вертепний театр, сакральність, еволюція.

The aim of the article is an attempt to trace an evolution offense of cossack in the context of history of the Ukrainian Vertep.

Keywords: Cossack, Vertep (Ukrainian living nativity), Theatre, Sacred, Evolution, mentality.

Важко переоцінити вагомість козацької доби й роль козацтва в історії українського народу. Важко, мабуть, знайти в історії української суспільної свідомості більш популярного національного героя, ніж козак, що цілком природно став одним із центральних персонажів українського фольклору, зокрема традиційного лялькового театру – вертепу. Аналіз образу козака, його змісту й місця в структурі вертепного театру може кинути промінь зворотного світла як на культурно-історичний контекст формування вертепу, так і на особливості рефлексії народної свідомості пізніших часів на добу Козаччини, а відтак і на роль феномену козацтва у формуванні ментальності українського народу. Це, в свою чергу, дозволить порушити питання (слідом за П.О. Білецьким, Д.І. Яворницьким, А.М. Макаровим, С. Бишаком та ін.) про місце образу козака в процесі національно-культурного відродження у контексті історії українського вертепу.

Як відомо, час поширення вертепних вистав на території України припадає на період українського бароко (XVII-XVIII ст.). Саме в цей час (з кінця XVI, головним чином у XVII ст.) нашу землю починають називати Україною, а козацтво стає могутньою військовою та суспільно-політичною силою. Козацтво привертає до себе увагу всієї Європи, відіграючи помітну роль не лише в боротьбі за волю й незалежність власного народу, але й у захисті народів Європи від експансії Оттоманської Порти й мусульманського світу в цілому. Боротьба козацтва з „бусурманами” знаходить своє відбиття у словах Запорожця: «Да якь и лукъ натягну, брязну тетивою, то мусыть съ поля втыкать хань Крымскій зь ордою» [6, с.80].

Природно, українське суспільство вбачало в козаках не лише борців із мусульманською загрозою, але й своїх захисників від релігійних утисків та соціально-економічного гноблення з боку польської шляхти. Отже, козацтво з самого початку свого існування декларувало себе як захисника саме православної віри, а не християнської віри в цілому, оскільки українці потерпали як від мусульманської, так і від католицької держав. Запорожець у свідомості українського народу був лицарем, що захищає свою Батьківщину, служить високій ідеї, громаді, стає на захист гнаного, слабого, переслідуваного [5, с.185].

Самі козаки називали себе лицарським братством, що бореться за справу народу, й цілком усвідомлювали себе в ролі захисників віри. Як зазначає О. Субтельний, “козаки цілком серйозно входили в цей ними ж самими створений піднесений образ” [8, с.146]. Все це дає підстави вважати козака-запорожця справжнім культурним героєм українського етносу або принаймні однією з найважливіших складових цього образу. Адже саме козак-запорожець поєднував у собі риси світськості й релігійності (на що вже вказував С. Бушак [2, с.9]), він був водночас своїм і якщо не „чужинцем”, то хоча б почасти „потойбічним”, оскільки, з одного боку, відбивав суцільну суспільну палітру українського народу (“До народження цього неповторного для всього слов’янського світу типу людини” – пише А. Макаров – “мали причетність найрізноманітніші верстви українського народу (починаючи від чернецтва і кінчаючи селянством)” [5, с.185]), а з іншого – набував статусу вільного козака у „дикому полі”, у просторі „іншого світу”, асоційованому настільки ж із поняттям абсолютної волі, наскільки з уявленнями про небезпеку ба навіть смерть. Так, від’їзд козака з дому оплакувався його рідними і близькими як провадження покійника, при цьому підкреслювалося, що від’їжджаючий вже належить не до світу людей, а до царства мертвих [1, с.55-56]. Це саме той перехідний статус „свого серед чужих, чужого серед своїх”, що притаманний архетипним рисам будь-якого культурного героя з первісних часів до Прометейя й Христа. А головне – саме козак, навіть у найскрутніші для України часи, плекав у своїм „гуляй-полі” ідею самостійності, без якої неможливе було повноцінне формування українського етносу, закладав наріжний камінь у фундамент української ідеї. Недивно, що козацтво, злетівши на гребінь національної історії й навіть етногенезу, було свідоме щодо своєї ролі в житті українського суспільства й визначало не лише лінію політичного розвою, але й нові художні смаки, завдяки чому українське бароко XVII століття нерідко називають козацьким. “Козацтво справді-таки виявляло собою значну культурну силу, причетну до складних, а часом і драматичних духовних шукань своєї доби” [5, с.187].

Незважаючи на те, що образ козака обумовлювався характером і змістом епохи, він був насправді універсальним з огляду на місце в українській суспільній свідомості. Але ця універсальність була обумовлена не просто глибиною образу, а його своєрідною „стереоскопічністю”, амбівалентним, дуальним характером, що дозволяв козацтву перебувати водночас по обидва боки української проблеми, а на світоглядному рівні балансувати між двома світами – життя та смерті. З огляду на це, видається логічним та органічним, що саме Запорожець стає одним із центральних персонажів українського вертепу, дуальність якого очевидна: він просто не може існувати поза станом постійного обміну між його профанним і сакральним рівнями (відзеркаленими і в архітектурній композиції), тобто без переходу з одного стану світу в інший, про бінарний характер його структури свідчить також і наявність профанних елементів навіть у сакральній частині. Останнє ж, у свою чергу, цілком відповідає світоглядним принципам доби Бароко, що трактувало дуальність як зіставлення високого та низького внаслідок “перехідного” характеру епохи кінця XVI-XVIII століть (від Середньовіччя до Нового часу, від „теологізму” до раціоналізму, від християнізації до секуляризації).

Є.І. Ротенберг зазначає, що в основі барокового образу закладене принципове роздвоєння на земне та духовне начала [7, с.46]. Поряд із цим барокова думка, як вважає дослідник українського бароко А.М. Макаров, стверджує певну тотожність земних та небесних насолод: “Бароко бачило в красі і навіть розкоші матеріального світу відблиск краси і довершеності раю” [5, с.23]. Таку тотожність ми можемо бачити й у тексті вертепу: “Небом земля сталася, як Бога діждалася” [3, с.27], “Богъ отъ дьвъ раждається, небомъ земля наповняється” [6, с.41].

Крім того побутова частина вистави дає деякі алюзії на створення аналогу небесного світу – райського саду: “И ставок і млынокъ, И вышневы садокъ” [6, 63]. Це майже лялькова (як і сам театр!) за своєю мініатюрністю модель світового блаженства, й навіть фігура вишни тут не є випадковою: згадаймо, що вишня в християнській традиції – райський фрукт, який вручається в нагороду за добродієність та символізує Небо. Згідно з бароковою парадигмою тотожності небесного та земного навіть тексти культури, зіткані з „високих матерій”, забарвлюються мирськими, світськими відтінками форми, а релігійні

сцени того періоду набувають яскраво вираженого побутового характеру (наприклад, осмислення апостольських зображень через народний типаж у живописі Миколи Петраховича). Але разом із цим таке спрощення має й зворотний ефект: побутові народні типи набувають рис духовності. Яскравим прикладом такого амбівалентного „духовно-народного” образу доби бароко є вертепний Запорожець. З одного боку, Запорожець – безшабашний вояка й гуляка, такий собі „стихийний гедоніст”, що й сам не розбере, що йому більше до вподоби – ляхів бити чи в шинку сидіти: “Козак Іван Виногура – у його добра натура: в Польщі ляхів оббірає, а в корчмі пропиває” [3, с.52]. Але це лише поверховий семантичний шар образу. Запорожцю зовсім не далекі й роздуми про швидкоплинність життя та смерть: “Хоча-ж мені і не страшно у степу вмірати, да тільки жаль, що нікому буде поховати...” [3, с.51].

Таким чином, у характері козака виявлявся ідеал Бароко – аскет-філософ, “людина, якій близька і зрозуміла антична любов до всього живого і земного, але чію душу переповнює водночас жага небесного, вічного, неминущого” [5, с.23], а барокове визнання права кожного християнина на вибір між гедонізмом і аскетизмом як між двома етичними системами відбивається, відповідно до характеру й природи вертепу, у своєрідному типажі „народного філософа” (хай ілюзорна, але все ж таки паралель стереотипному сприйняттю образів певного кшталту мислителів від Сократа до Сквороди): так, у тексті XVIII століття Козак з’являється перед нами в образі мандрівника, вільної людини: “Правда, як кінь в степній волі, то так козак не без долі: куди хоче, туди скаче, за козаком ніхто не заплаче” [3, с.51]. Такий стиль життя дуже нагадує життєвий принцип Сквороди “світ ловив, та не спіймав”. Барокова дуальність вертепного Запорожця виявляється навіть у тому, як неоднозначно його оцінюють вчені, які, у своєї більшості, схиляються до однієї з двох протилежних точок зору: згідно з першою, запорожець розглядається як захисник православної віри, глибоко релігійна людина (А. Скальковський, Ф. Макарієвський, Д. Яворницький, О. Апанович); згідно з другою – козак розцінюється як “людина без віри”, “еретичний син” (П. Куліш).

Універсальність, „всюдиусність”, всепроникливість образу вертепного Запорожця, його статус культурного героя в контексті барокової парадигми, в якій на першому плані не симетрія як протилежність, а відносна паралельність верхнього та нижнього пластів буття, дозволяє говорити про певну тотожність козака головній фігурі сакральної частини вертепної вистави – Христу, з котрим перший, репрезентуючи десакралізований варіант останнього, формує пару, що й уособлює бароковий ідеал тотожності небесного та земного.

Але поступовий занепад української автономії та козацтва у XVIII столітті не міг не позначитись на змісті одного з найулюбленіших образів, породжених народною театальною культурою. Так, у вертепу козак виступає в образі похилого чоловіка, котрий живиться вже не актуальною героїкою, а славним героїчним минулим: “Гай-гай, як я молод бував, що-то в мене була за сила! Було, ляхів борючи і рука не мліла. А тепер і вош сильніша від ляхів здається” [3, с.51]. Але так само є слова, що характеризують козака й як героя: “Хоч вже мало ізледащів, однак чують плечі: здається поборовся-б ще з ляхами гречи” [3, с.51]. Образ козака у вертепних текстах XVIII століття відрізняється від інших народних героїв типу Петрушки: він більш цілісний, врівноважений, піднесений, що виявляється й на вербальному рівні – мови Запорожця побудовані в основному на монолозі з характерним риторичним піднесенням та застосуванням поетичних тропів. Духовний світ Запорожця зовсім не одномірний, що зайвий раз підкреслюється його сприйняттям музики, особливо поетичним ставленням до своєї бандури: “Гей, бандуро, моя золотая! Коли-б до тебе жінка молодая, скакала-б і плясала-б до лиха, що не один-би чумак одцурався-б солі й міха” [6, с.52]. Видається особливо значущим моральний аспект: Запорожець піклується про свою душу: «І справді: пристарівшись на Русь піти мушу. Бо там одпоминають попи мою душу» [6, с.51].

У XIX столітті, коли Україна була у складі Російської та Австрійської імперій, можна спостерігати подальшу деградацію персонажа Запорожця на прикладі Батуриного вертепу, що був записаний у цей же період. Він починає втрачати героїчне амплу: не співає патріотичних пісень та й образ вже не так об’ємно та глибоко розроблений, як у текстах XVIII століття. Втім Козак зберігає свої позитивні риси: його ще називають козаком-лицарем [6, с.177].

Рубіж XIX-XX століть, що позначається бурхливими соціально-культурними змінами й актуалізацією національних проблем та переломним характером культурної парадигми, характеризується поверненням до традиції, коли складається нова система уявлень про світ, а мистецтво, у тому числі й театр, що завжди прагне віддзеркалити реальність, яка змінилася, шукає нову мову опису світу. Ці пошуки втілюються у виникненні модерних течій, які поновлюють інтерес до світу першоджерел, примітивного мистецтва. На жаль, записи автентичних вертепних текстів цього часу відсутні, однак показовою є постановка Лесем Курбасом “Різдяного вертепу” (1918 р.). Незважаючи на те, що спектакль був вирішений у формі “живого вертепу”, однак підкреслювався основний підхід до реалізації ідеї саме лялькового театру, тому ми розглядаємо цю постановку Курбаса у ряді традиційних лялькових вертепних вистав. У Курбаса Запорожець виступає в традиційному амплу народного захисника, який виконував на бандурі героїчні думи і розповідав про славу України. Такий образ Запорожця пояснюється тим, що постановка вертепу здійснювалася Курбасом за текстом, виданим О. Кисілем, що у свою чергу являє собою “зведений текст двох варіантів” у записях Маркевича та Галагана. Образ козака, який був у “авангарді” українського суспільства XVII с. [8, с.136] відроджується у вертепі Курбаса в часи авангардних течій рубежу XIX-XX століття. Героїчне амплу Запорожця у період Гетьманщини та Анархії стає актуальним, коли серед селян з’явилися сотні отаманів і партизанських угруповань, перейнятих духом анархічного козацького романтизму.

Проте, вже у часи Радянського союзу, виходи Запорожця на кін вертепу мали петрушечний характер. У цей же час відзначається, що він стає базікою, гулякою, тобто перетворюється на самопародію. Таким він є у Хорольському вертепі у записі 1928 року. На наш погляд, трансформація козака у подібну Петрушки не означає, що козак набуває ознак типового трікстера, оскільки він нічого не профанує, його петрушечна техніка гри не має смислу. З огляду на це ризикнемо зробити висновок, що вертепний козак початку XX століття не є ступенем еволюції, а скоріше результатом розпаду його архетипності й загальної деградації, що врешті-решт призводить до зникнення персонажу. Утім варто відмітити той факт, що персонаж Запорожця проіснував у контексті вертепної вистави аж до XX століття, що певним чином може пояснюватися й живучістю образу, й деякою його канонічністю – “прийнято грати у вертепі Запорожця”.

Зміни образу Запорожця, як нам видається, значною мірою пояснюються тим, що він не є просто абстрактним народним духом (як Пульчинела), а несе риси історичності й реалістичності, репрезентує певний історично значимий соціальний тип. Внаслідок цього образ і поведінка козака залежали від тимчасового політичного становища України та статусу реального прототипу. Тому в кризові моменти історії української державницько-самостійницької ідеї образ козака (Запорожця) як культурного героя стає “вразливим”, нестійким: з культурного героя він перетворюється на одного з героїв культури (іноді навіть другорядних), котрі символізують собою кожного зі спільності “ми” української культури, а далі й зовсім зникає. Однак у той же час стаючи надбанням минулого, постать Запорожця може набути властивостей вільного абстрактного образу, що, як нам видається, надає йому можливість тривалого існування.

Прикладом цього може послугувати вище зазначена постановка Леся Курбаса, де вертепну виставу взагалі сприймали як факт минулого.

У нашому сьогоденні ми переживаємо непростий і суперечливий період нового національного піднесення на основі державницької ідеї – процесу, носії якого підсвідомо використовують символіку, асоційовану з найбільш славетними часами в історії українського народу, у тому числі, звичайно ж, і образ козака, бодай у примітивному „шароварному” варіанті. Наскільки це виправдано, наскільки це допомагає відродженню колективної народної пам’яті, а наскільки може скривдити її? Для відповіді на ці нериторичні питання треба, на наш погляд, врахувати дві обставини: по-перше, козак був водночас універсальним культурним символом і конкретним соціально-історичним явищем епохи, що вже давно закінчилася; та по-друге, вразливість і слабкість образу національного героя в тій мірі, в якій він залежить від соціально-політичного стану свого народу й статусу свого реального прототипу. За цих обставин спробуймо відповісти на таке питання: чи може образ козака допомогти у пошуках героя культури сучасної України? Зберігає він свою значущість чи є просто жертвою кон’юнктурної експлуатації колишньої всенародної популярності? Відповідь, на наш погляд, слід шукати у суперечливій природі цього образу, у його архетипності, з одного боку, й виключності, унікальності, з іншого.

Унікальність полягає в тому, що, незважаючи на типовість для багатьох країн Східної Європи такого явища, як вільне життя на прикордонні, тільки в Україні цей «периферійний» стан зіграв таку важливу роль у розвитку суспільства, адже зростання ролі козацтва супроводжувалося могутнім відновленням українського релігійного й культурного життя, Київ знову ставав центром православ’я в Україні; козацтво перетворилося на ключовий компонент історії й культури України, її національний міф, що й досі надихає державотворчі зусилля в Україні, а Запорожець – на один із символів персональної волі й політичної самостійності. Так, у вертепі Курбаса Запорожець виступає в амплуа народного захисника. У такому образі козак залишається у свідомості народу й понині.

Разом із цим образ козака зіграв визначну роль у формуванні ментальності українського народу, будучи українським архетипом чоловіка [5, с.185], зведеним на фундаменті єдності народного й духовного й національного характері й підкріпленням постійною готовністю до небезпеки з будь-якого боку. Архетипність узагалі є показником живучості того чи іншого явища, його вкоріненості у глибинних шарах суспільної свідомості, а значить, культуротворчі ресурси образу Запорожця теж поки що далеко не вичерпані. Не в останню чергу слід прийняти до уваги, що останнім часом у суспільстві збуджується зацікавленість релігійним аспектом індивідуального й суспільного життя, що дозволяє розширити межі сьогоденішнього сприйняття цього образу до змісту, що український народ надавав вертепному Запорожцеві у барокові часи, до образу того Запорожця, котрий постійно перебував на перепутті між двома світами й саме своєю маргінальністю (не крайовою, а межовою) зв’язував їх у єдине динамічне ціле. Цей перехідний характер як самої епохи, так і її народного героя дуже близький сучасному стану українського народу.

Література:

1. Балушок В. Обряди ініціації українців та давніх слов’ян / В.Балушок. – Львів – Нью-Йорк : В-во М.П. Коць, 1998. – 216 с.
2. Бушак С. Народно-мистецький образ захисника незалежності України / С.Бушак // Народна творчість та етнографія. - № 1-2, 2002, - с. 3 – 13.
3. Кисіль О. Український вертеп. Текст, малюнки, ноти / О.Кисіль. – К., 1918. – с. 68.
4. Лиман І.І. Церква в духовному світі Запорозького козацтва / І.І.Лиман / Науково-дослідницький ін-т історії козацтва ЗДУ. – Запоріжжя : РА “Тандем-У”, 1997. – 61 с.
5. Макаров А.М. Світло українського бароко / А.М.Макаров. – К. : Мистецтво, 1994. – 288 с.
6. Марковський С.М. Український вертеп: Розвідки й тексти / С.М.Марковський. – К.: Друк. ВУАН, 1929. – Вип. 1. – IV. – 202 с.
7. Ротенберг Е.И. Западно-европейское искусство XVII в. / Памятники мирового искусства. / Е.И.Ротенберг – М., 1971. – С. 46.
8. Субтельний О. Україна: історія. / О.Субтельний. – К : Либідь, 1994. – 736 с.

УДК 808.2, ББК 81,2Р-41.

НЕКОТОРЫЕ ВОПРОСЫ АСПЕКТА РЕЙТИНГА НАУЧНО-ТЕХНИЧЕСКИХ РАБОТ

Травников Е.Н., канд. техн. наук, доцент, гранд-конструктор ВПК
Национальный технический университет «Киевский политехнический институт», Украина

Участник конференции

В статье рассмотрены вопросы рейтинга изобретений, научно-технических книг и статей неравнодушными творцами всего нового и прогрессивного.

Ключевые слова: Патенты на изобретении. Книги и статьи

*Нам всем интересно, что мы в мире или державе значим,
И как свой путь творениями существенными обозначим!
ЕНИТ XXI век.*

Для любого творческого работника интересно знать, какое место он занимает в научно-технических работах показатель степени достижений, степени популярности подвергаемого этому лица. Рейтинги бывают объективные и субъективные. Объективные - независимые от человеческой воли и сознания существования мира и наполняющих его объектов, беспристрастность и непредвзятость. Объективный рейтинг встречается во много раз меньше, чем субъективный. Субъективный - свойственный субъекту или производный от его деятельности, лишенный объективности, односторонний. Научно-технические работы можно распределить на несколько уровней, существенно различающихся между собой по значимости:

Architecture and construction

Porvaneckaitė-Dagelienė J. RESEARCH ON THE POWER OF THE FORM OF THE “CITY OF PAIN - PURGATORY” ARCHITECTURAL PROJECT.....	11
--	----

Art History

Бейсенбаев С.К. СОВРЕМЕННАЯ ЖИВОПИСЬ КАЗАХСТАНА И НАЦИОНАЛЬНАЯ ЗНАКОВАЯ СИМВОЛИКА.....	15
Денисова Н.И. ТРАДИЦИОННАЯ ХУДОЖЕСТВЕННАЯ КУЛЬТУРА КАЗАХСКОГО НАРОДА В КОНТЕКСТЕ ХУДОЖЕСТВЕННОЙ ЖИЗНИ ПАВЛОДАРСКОГО ПРИИРТЫШЬЯ 40-Х – 80-Х ГОДОВ ХХ ВЕКА.....	16
Личман Е.Ю. ВОПЛОЩЕНИЕ ТРАДИЦИЙ РУССКОЙ ХУДОЖЕСТВЕННОЙ ШКОЛЫ В ТВОРЧЕСТВЕ КАЗАХСКИХ ЖИВОПИСЦЕВ ХХ ВЕКА.....	19
Степанская Т.М. ХУДОЖЕСТВЕННАЯ ВЫСТАВКА В ПРОЦЕССЕ ИНТЕГРАЦИИ КУЛЬТУР.....	21
Kuzbakova G.Z. FUNCTIONING OF TRADITIONAL MUSIC IN CONTEMPORARY CULTURE OF KAZAKHSTAN.....	24
Арестова В.Ю. ПОДГОТОВКА ЭТНОТЕАТРАЛЬНОГО ПРОЕКТА СО ШКОЛЬНИКАМИ: ОТ ЗАМЫСЛА К РЕЗУЛЬТАТУ.....	26
Могильная А.В. РЕКЛАМА НА БИЛБОРДАХ В КАЗАХСТАНЕ. ОПЫТ, ПЕРСПЕКТИВЫ.....	28
Котова Е.В., Федосов Л.С. ФОРМА И ФУНКЦИЯ В ДИЗАЙНЕ В КОНТЕКСТЕ ИСТОРИЧЕСКОГО ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ.....	31
Лагода О.Н. ВИЗУАЛЬНЫЕ КОММУНИКАЦИИ В РЕПРЕЗЕНТАЦИИ МОДЫ.....	34
Литвинюк Л.К. ЭВОЛЮЦИЯ ТИПОВ ПРЕДМЕТНО-ПРОСТРАНСТВЕННОЙ СРЕДЫ ВЫСТАВОЧНЫХ ПОМЕЩЕНИЙ.....	36
Макарова Т.Л. ИССЛЕДОВАНИЕ АКТУАЛИЗАЦИИ ЦВЕТОВЫХ ГРУПП В ПОДСИСТЕМАХ ССК «КОСТЮМ» И «СРЕДА».....	38

History

Коновалов А.П., Сухорукова Г.В., Букашев Н.С. ИСТОРИЯ СЕМИПАЛАТИНСКОГО МЯСОКОНСЕРВНОГО КОМБИНАТА ИМЕНИ М.И. КАЛИНИНА: ИСТОРИЯ И СОВРЕМЕННОСТЬ.....	40
Коновалов А.П., Ргайтенова М.Т. НАРОДНОЕ ОБРАЗОВАНИЕ В К. XIX – Н. ХХ ВВ. В КАЗАХСТАНЕ (НА ПРИМЕРЕ БЫВШЕЙ СЕМИПАЛАТИНСКОЙ ОБЛАСТИ).....	44
Коновалов А.П., Чингаева А.Е. ИСТОРИЯ ТОО «СИЛИКАТ» - СТРОИТЕЛЬНО-ПРОМЫШЛЕННОЕ ПРЕДПРИЯТИЕ ВОСТОЧНОГО КАЗАХСТАНА, РАБОТАЮЩЕГО НА ОСНОВЕ РЕДКИХ ЗАЛЕЖЕЙ ПЕСКА.....	48
Коновалов А.П., Ахметова И.А. ИСТОРИЯ ФОРМИРОВАНИЯ АНТИЯДЕРНОГО ДВИЖЕНИЯ КАЗАХСТАНА (1949-1991 гг.).....	52
Коновалов А.П., Айдарова А.А. ИСТОРИЯ ПЕЧАТНЫХ СМИ В СЕМИПАЛАТИНСКЕ (XIX– ХХВВ.).....	56
Kruglikova I. PERIODICALS OF THE RUSSIAN LIBERATION COMMITTEE IN ENGLAND (1919 - 1921).....	67
Захарова А.В. ОТРАЖЕНИЕ ФОРМИРОВАНИЯ РОССИЙСКО-КИТАЙСКОЙ ГРАНИЦЫ В ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ИСТОРИОГРАФИИ XIX– НАЧАЛА ХХ ВЕКОВ КАК СОЦИАЛЬНОГО КОНСТРУКТА.....	68
Мызников В.В., Мызникова Т.Н. ЭВОЛЮЦИЯ ВРЕДНОСНОГО ПРОГРАММНОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ В БАНКОВСКОМ СЕКТОРЕ.....	71
Трещалин М.Ю. НАЗНАЧЕНИЕ И МЕТОДИКА РАСЧЕТА ПИРАМИД.....	74
Stein J.K. SIEVERS – THE ARISTOCRATS ON RUSSIAN AND SOVIET ELITE MILITARY SERVICE.....	77
Набиев А.А., Мустафа Кая, Озджан Йылдыз, Исмайыл Йылмаз, Накан Динч, Гекхан Челик, Мурат Кая, РАЗРАБОТКА ЧЕТЫРЕХЯЗЫЧНОЙ ЦИФРОВОЙ ВИДЕО ЭНЦИКЛОПЕДИИ ПО ИСТОРИИ И ГЕОГРАФИИ ТЮРКСКОГО МИРА.....	82
Дзюра А.И., ЛОГИКО-ИНТУИТИВИСТСКИЙ КОНТИНУУМ КАК ГНОСЕОЛОГИЧЕСКИЙ КРИТЕРИЙ ОЦЕНКИ ФИЛОСОФИИ НАУЧНОГО И МЕТАФИЗИЧЕСКОГО ТВОРЧЕСТВА ВЕРНАДСКОГО.....	84

Culturology

Коноплева Н.А. ГЕНДЕРНАЯ ТИПОЛОГИЯ СУБЪЕКТА ТВОРЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В ИЗОБРАЗИТЕЛЬНОМ ТВОРЧЕСТВЕ.....	87
Сторожук С.В. «ВАВИЛОН» КАК ФАКТОР НАЦИОНАЛЬНОЙ КОНСОЛИДАЦИИ: ЕВРОПЕЙСКИЙ И УКРАИНСКИЙ КОНТЕКСТ.....	90
Арефьева С.М. ПРОЯВЛЕНИЕ ДИЗАЙНА КАК ФЕНОМЕНА КУЛЬТУРЫ.....	92
Преснякова Л.В. КИНЕМАТОГРАФ И ПРАВОСЛАВИЕ В ДОРЕВОЛЮЦИОННОЙ РОССИИ.....	94
Стариков П.А., Прокофьева М.Д., Углова Е.А. СТРУКТУРА ОПЫТА ВДОХНОВЕНИЯ.....	97
Дзюра А.И. СОЦИАЛЬНО-ПСИХОЛОГИЧЕСКИЕ И ФИЛОСОФСКО-ГЕРМЕНЕВТИЧЕСКИЕ РЕШЕНИЯ ДИЛЕММЫ «ПОНИМАНИЯ-НЕПОНИМАНИЯ».....	100
Лугова Т.А. РОЛЬ КОЗАЦТВА У ФОРМУВАННІ УКРАЇНСЬКОЇ МЕНТАЛЬНОСТІ ТА ЙОГО УСВІДОМЛЕННЯ В УКРАЇНСЬКОМУ ВЕРТЕПНОМУ ТЕАТРІ.....	103
Травников Е.Н. НЕКОТОРЫЕ ВОПРОСЫ АСПЕКТА РЕЙТИНГА НАУЧНО-ТЕХНИЧЕСКИХ РАБОТ.....	105

Open interdisciplinary section

Дзюра А.И. НООСФЕРНОЕ ОБРАЗОВАНИЕ И НООСФЕРНАЯ ПЕДАГОГИКА КАК РАЗВИТИЕ ГУМАНИСТИЧЕСКИХ ИДЕЙ ВЕРНАДСКОГО В УСЛОВИЯХ СОВРЕМЕННОГО ГЛОБАЛИЗИРОВАННОГО МИРА.....	109
Kasymova O.P. RUSSIAN LANGUAGE MODELS.....	111
Баркова В.В., Никанорова Т.В., НЕКОТОРЫЕ ИСТОРИЧЕСКИЕ ПРОЕКЦИИ НА ТРАДИЦИИ ИЗУЧЕНИЯ ЧЕЛОВЕЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ.....	113

Scientific publication

**HISTORICAL PROJECTION AND MODERN INTERPRETATION OF THE SUBSTANCE AND
FORM OF HUMAN ACTIVITY, CREATIVITY AND AESTHETICS ISSUES**

Materials digest of the XXXIII International Research and Practice Conference
and the III stage of the Championship in culturology, art history, architecture and construction sciences, the II stage of the
Championship in historical sciences.
(London, October 11 - October 16, 2012)

Layout 60×84/8. Printed sheets 118 p. Run 50 copies. Order № 26/11-2012.

Publisher and producer International Academy of Science and Higher Education
1 Kings Avenue, London, UK N21 1PQ